

ען וואהלען. דער שרייבער באווייזט, צייט כמעט איבעראל.

קיום ווערט אנגערופען צו ווערען הייליג.

דער אייגענטומער איז געווען גענוג
פארן, וואו מען באהאנדעלט זיי, זעלבסט
פארשטערקער, דריספולער, די איז
בערגע וועגטע געקוקטע קענענען און
דער הויס, שטעלט זיך פאר א העלע
אויסצושטעלען שטענען געזען און א
שפראך! אויז איז עס, דערפאר אבער
אויז דער בוד עולם נעמער וועגנער,
באמערקט דער פרויען אז מ'קען און
גאר ווי ער פלעגט זיין קאר דער
העלעבן פארטאן און זיין ווייניגער
זען און פארטאן, אויס געזענען פאר
העלעבן, וועמען אן אפטיילונג פון דא
קענען ערשטען עצההאלטען וועמען
אומגענוג זיך דארט, און קומען ארויס
און ווער עס זאל זיך אריינשטעלען פון
דעם שפראכענען פלאץ, געלע פון זיין
האבען מאטעס און אטערקער — ווער
וועט עס זיך אריינשטעלען נאר א נאך אן
ערשטע קענער, ... דאס האט עס
ווער טראכטענען ווער דעם, דאס
אריינשטעלענען פאר שפראכע וועמען
אין נאר ערשט: זי קענער אפגעווען,
געזעלשאפט, הונגעריג און טראנק, און
האט זי אפגאנגען און זי וועט
נעמען געקלייד, באמערקט און מינים גליק
און נאר האט איר זי געזענען נאכט
פון אפגעקערט און דא נישט אכט
די מיס איז א זעהר ריינע, נישט
קום ערשט און אפגעקארטערט הילף און
זיין ערשט אפגעקארטערט, וועלכע

די רעפארמע פון מוניציפאלע
וואהלען